

РЕШЕНИЕ

№ 7305

гр. София, 28.12.2012 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 36 състав, в публично заседание на 29.11.2012 г. в следния състав:

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪДИЯ: Весела Андонова

при участието на секретаря Виктория Вълчанова, като разгледа дело номер **6970** по описа за **2011** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.215 от Закона за устройство на територията (ЗУТ) във вр. с чл.145-178 от Административнопроцесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на Г. П. М. – К. от [населено място] против заповед № РД-09-50-642/14.05.2008 г. на главния архитект на Столична община В ЧАСТТА Й, с която е одобрено изменение на плана за регулация на [населено място], кв. 119, 150. Изменение на [улица] до о.т. 620 г.

Ответникът главен архитект на С. – редовно призован, не изразява становище по жалбата.

В ДВ бр. 34/04.05.2012 г. е обнародвано съобщение за оспорването. В срока по чл. 218, ал. 4 от ЗУТ не са подавани заявления за конституиране на други заинтересовани страни като ответници по делото.

След като обсъди доводите на страните и прецени приетите по делото доказателства, съдът намира следното от фактическа и правна страна.

Жалбоподателката е собственик на имот пл. № 1436 от кв. 150 по плана на [населено място], С., видно от представения нотариален акт от 30.08.1993 г. (л. 28).

С процесната заповед в обжалваната й част, е одобрено изменение на плана за регулация на [населено място], кв. 119, 150. Изменение на [улица] до о.т. 620б, съгласно приложения проект. Като основание за допускане на изменението е посочена разпоредбата на чл.134, ал.2, т.6 ЗУТ. От заключението на приетата и неоспорена от страните СТЕ, изготвена от вещото лице А., се установява, че имота на жалбоподателя изцяло попада в новопроектираната [улица], о.т. 620д до о.т. 620 г. От същото

заключение се установява, че с плана от 1977 г., който се изменя с процесната заповед, имота на жалбоподателя попада в улица, като към датата на покупката и към днешна дата, влезлия в сила план от 1977 г. не се счита за приложен съгласно §22, т.1 от ПЗР на ЗУТ. Съгласно § 22, т. 1 ПЗР на ЗУТ (в приложимата редакция на закона преди изменението с ДВ бр.82/2012 г.), подробният устройствен план се счита за приложен по отношение на регулацията с изплащането на дължимите суми по договорите по чл. 17, ал. 3 от с. з., когато такива се предвиждат, нанасяне на имота в кадастъра и вписване в имотния регистър. В настоящия случай вещото лице изрично заявява, че плащания за придадената част няма. По делото не са представени доказателства в този смисъл. Следователно, регулацията не е приложена и не е породила отчуждителен ефект.

Доколкото горепосоченият имот на жалбоподателя е част от кв. 150, чието градоустройствено положение се изменя с оспорения акт, собствениците и носителите на ограничени вещни права в него се явяват заинтересувани лица по смисъла на чл.131, ал.1, т. 1 ЗУТ, тъй като е имота на жалбоподателя е предмет на самия план. Видно от приложеното в преписката съобщение (л.37 от делото), на жалбоподателката, процесната заповед е съобщена на 25.10.2010г. Следователно, подадената 25.10.2010г. жалба е в срока по чл.215, ал.1 ЗУТ и по изложените съображения е допустима, а разгледана по същество – основателна.

Производството по издаване на процесната заповед е започнало по възлагане на собствениците и на основание разрешение по молба рег. № ГР-04-00-7 от 16.06.2006 г. на Столична община (л.55) за изработване на проект за подробен устройствен план (ПУП). С решение по т.13 от протокол № ЕС-Г-52/22.04.2008 г. на Общинския експертен съвет по устройство на територията (ОЕСУТ), е приет проект за ИПРЗ за кв. 119, УПИ ХХХ-67 и ИПР за УПИ XI 4за озеленяване и трафопост”, кв. 150, [населено място].

Въз основа на предложението на ОЕСУТ и съобразно правомощията, възложени му с представената по делото заповед № РД-09-1865/02.10.2003 г. на кмета на СО (т.10), главният архитект е одобрил процесния проект за изменение на план за регулация и застрояване. Овластяването е допустимо съгласно §1, ал.3 от Допълнителните разпоредби на ЗУТ.

По делото са приети заключения на съдебно-техническа експертиза, които съдът в настоящия състав възприема като неоспорени от страните. Констатациите на вещото лице относно техническите характеристики на проекта съответстват на посочените в обяснителната записка на последния (л.54 от делото). Видно от същите имота на жалбоподателя изцяло попада в новопроектираната [улица], о.т. 620д до о.т. 620 г. От същото заключение се установява, че с плана от 1977 г., който се изменя с процесната заповед, имота на жалбоподателя попада в улица, като към датата на покупката и към днешна дата, влезлия в сила план от 1977 г. не се счита за приложен съгласно §22, т.1 от ПЗР на ЗУТ. С процесното изменение на ПР се отнемат повече от 25 % от имота на жалбоподателя в нарушение на чл. 16, ал.1 от ЗУТ, в съответствие с който с ПУП за територии с неурегулирани поземлени имоти, както и за територии с неприложена първа регулация (какъвто е процесния случай), се определят необходимите площи за изграждане на обектите за социална инфраструктура. За осъществяване на тези предвиждания с влизането в сила на плана, собствениците на недвижими имоти прехвърлят в полза на общината процентна част от имотите си, определена с плана, но не повече от 25 на сто.

В заповедта за ИПРЗ е посочено като конкретно законово основание за изменение на действащия ПУП разпоредбата на чл. 134, ал. 2, т. 6 от ЗУТ (съгласно която влезлият в сила ПУП може да се изменя, когато има съгласие на всички пряко заинтересовани собственици). В настоящия казус е налице приложното поле на цитираната норма. В тази връзка следва да се има предвид, че приложимите материално правни норми следва да се тълкуват в тяхната взаимна обвързаност, а не изолирано, предвид което разпоредбата на чл. 134, ал. 2, т. 6 ЗУТ в приложимата им към датата на издаване на заповедта редакция следва да се тълкува във връзка с тази на чл. 131, ал. 2, т.1 ЗУТ и одобряването на устройствени планове на това основание да се извършва със съгласието на собствениците и носителите на ограничени вещни права в имотите, предмет на самия план. В този смисъл е и последната законодателна промяна на чл. 134, ал. 2, т. 6 ЗУТ - ДВ бр. 87/10 г. При така установените обстоятелства, а именно, че имота на жалбоподателя се пряко засяга от процесното изменение, не е налице в случая съгласие на собствениците на имотите – предмет на одобреното изменение, което представлява фактическото основание за издаване на заповед с правно основание чл.134, ал.2, т.6 ЗУТ, посочено в мотивите на оспорената заповед. Следователно, не се установяват фактическите и правни основания за издаване на акта и поради това процесната заповед е незаконосъобразна. Допускането на изменение на конкретно посочено правно основание следва съвсем точно да съответства на фактическите основания, съществуващи в случая. Не се установява такова съответствие при процесната заповед. В случая липсва съгласие на жалбоподателя, който е собственик на имот непосредствено засегнат от посоченото изменение на ПУП. Всяко изменение на действащ ПУП е в противоречие с общата забрана за промяната му и поради това, изключенията, при които се допуска, не може да бъдат тълкувани разширително, или по аналогия, или по съображения за целесъобразност. На посочените фактически и правни основания за издаване оспорената заповед е незаконосъобразна. Липсва съгласие на всички пряко заинтересувани собственици за изменението на уличната регулация. Това е достатъчно основание за отмяна на оспорената заповед (в този смисъл Решение № 4290 от 26.03.2012 г. на ВАС по адм. д. № 15619/2011 г., II о.). Предвид изложеното, настоящият състав намира, че допуснатото изменение с процесната заповед е незаконосъобразно и поради това, процесната заповед в обжалваната ѝ част следва да бъде отменена.

Предвид изложеното и като прецени оспорения акт на основание чл.168, ал.1 АПК, съдът в настоящия състав намира, че заповедта е издадена от компетентен орган и в установената форма; в производството по постановяването ѝ са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и вследствие на това, заповедта е в несъответствие с материалноправните разпоредби и целта на закона.

С оглед изхода на спора и на основание чл. 143, ал.1 от АПК, ответника следва да заплати на жалбоподателя сторените по делото разноски в размер на 480 лева, от които 10 лева платена държавна такса, 20 лева такса за обнародване в ДВ, 250 лева платено възнаграждение за вещо лице и 200 лева платено адвокатско възнаграждение по Договор за правна защита и съдействие от 01.04.2011 г., в който е отразено, че са заплатени в брой 200 лева от уговореното адвокатско възнаграждение от 300 лева. До приключване на устните състезания по делото не са представени доказателства за плащане на останалите 100 лева от договореното възнаграждение.

Предвид горното и на основание чл.172, ал.2 от АПК, съдът

РЕШИ:

ОТМЕНЯ заповед № РД-09-50-642/14.05.2008 г. на главния архитект на Столична община В ЧАСТТА Й, с която е одобрено изменение на плана за регулация на [населено място], кв. 119, 150. Изменение на [улица] до о.т. 620 г.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на Г. П. М. – К. от [населено място], обл. Б., сумата от 480 (четиристотин и осемдесет) лева разноси по делото.

Решението подлежи на касационно оспорване в 14-дневен срок от съобщаването му, пред Върховния административен съд.

СЪДИЯ: